

Αλλιώς έγιναν τα πράγματα με την ανατροφή του Δία, διηγείται άλλος: Η Ρέα ανέθεσε την ανατροφή του στην Αδράστεια, κόρη πανάρχαιου βασιλιά της Κρήτης. Αυτή είναι που του έφτιαξε την κούνια, χρυσή μάλιστα, και του έδωσε μια χρυσή σφαίρα να παίζει: «Ήταν μια κούφια σφαίρα από χρυσούς κύκλους, ανάμεσα στους οποίους ξεδιπλωνόταν ένας κισσός. Όταν ο μικρός Δίας την πετούσε ψηλά, την έβλεπε μετά να πέφτει χαράζοντας στον αέρα ένα φωτεινό αυλάκι σαν αστέρι που έπεφτε».

Η Αδράστεια δεν ήταν βασιλοπούλα αλλά νύμφη, αναφέρει άλλος μύθος. Η Ρέα της ανέθεσε να αναθρέψει τον Δία μαζί με τη νύμφη (και όχι κασίκα) Αμάθεια και τη νύμφη Ίδη (ή Ίδα). Όμως, το όνομα Αδράστεια σημαίνει «η Αναπότρεπτη». Από τα τέλη του Ε' π. Χ. αιώνα, αποτελούσε προσωνυμία της Νέμεσης (κόρης της Νύχτας, προσωποποίησης της οργής των θεών απέναντι στην ανθρώπινη αλαζονεία, φρουρού της ηθικής τάξης και τιμωρού κάθε ηθικής παρεκτροπής). Πολλοί υποθέτουν ότι οι νύμφες Αδράστεια, Ίδη και Αμάθεια αποτελούσαν μια ακόμα τριάδα γυναικείων θεοτήτων, συγγενών με τις Ερινύες.

Η Αδράστεια και η Ίδη ήταν νύμφες, κόρες του αρχαίου βασιλιά της Κρήτης, Μελισσέα, γνωστές ως Μέλισσες, λέει ο Απολλόδωρος. Σ' αυτές ανέθεσε η Ρέα την ανατροφή του Δία, στον οποίο έδιναν να πιει γάλα από την κασίκα Αμάθεια. Η Αμάθεια και η Μέλισσα είναι που ανέθρεψαν τον Δία, αναφέρει άλλη εκδοχή. Η Μέλισσα του έδινε να φάει μέλι.

Δεν ήταν η Μέλισσα αλλά οι μέλισσες που μεγάλωσαν τον Δία, λέει ακόμα μία εκδοχή. Ήταν στην ιερή σπηλιά των μελισσών, εκεί που η Ρέα γέννησε. Μάλιστα, το αίμα της γέννας που έπεσε στη γη, κάποιες φορές αναπηδούσε. Τότε, από την σπηλιά έβγαιναν φλόγες. Οι μέλισσες όχι μόνο πρόσφεραν στον Δία τροφή (το μέλι τους) αλλά και τον προφύλασσαν από καθετί κακό. Μια φορά που τέσσερις ληστές προσπάθησαν να μπουν στη σπηλιά και να κλέψουν από το μωρό το μέλι, την τροφή του, οι μέλισσες χίμηξαν πάνω τους. Οι ληστές μεταμορφώθηκαν σε πουλά.

Δεν ήταν μέλισσες αλλά περισσότερές αυτές που μεγάλωσαν τον Δία, λέει ο Αθήναιος (Β' με Γ' μ. Χ. αιώνα). Του έφερναν αμβροσία από την άκρη του ωκεανού, ενώ ένας αετός ρουφούσε νέκταρ από την πηγή του κάθε βράδυ και το πήγαινε στον Δία, διασχίζοντας την πλάση. Αργότερα, ο Δίας έκανε έμβλημά του τον αετό, του χάρισε αθανασία και τον τοποθέτησε στον Όλυμπο, ενώ οι περισσότερές έγιναν αυτές που ανάγγελλαν τις εποχές. Άλλοι όμως έλεγαν ότι ο Αετός ήταν ένας όμορφος νεαρός που αγαπήθηκε από τον Δία. Η

Ήρα θύμωσε και τον μεταμόρφωσε στο ομώνυμο πουλί.

Η πιο ισχυρή εκδοχή αναφέρει ότι ο Δίας μεγάλωνε με την φροντίδα της Αμάλθειας, μιας περίεργης κατσίκας: Τάιζε τον γιο της Ρέας με γάλα και μέλι. Του τα πρόσφερε μέσα σε ένα από τα δυο της κέρατα, που είχε σπάσει. Μίμηση αυτού του κέρατου ήταν το «ρυτόν», το αγγείο ποτήρι που χρησιμοποιούσαν στα συμπόσια. Το κέρατο είχε μαγικές ιδιότητες: Αρκούσε κάποιος να ζητήσει τροφή κι αυτό γέμιζε με τις πιο απίθανες λιχουδιές (το «κέρας της Αμάλθειας» έγινε συνώνυμο της αφθονίας). Αλλά και το δέρμα της Αμάλθειας είχε μαγικές ιδιότητες: Ό,τι σκέπαζε, ήταν αδύνατο να το διακρίνει κανείς. Αργότερα, το δέρμα αυτό θα κάλυπτε την ασπίδα του Δία (αιγίδα).

Υπήρχε κι άλλη εκδοχή: Τον Δία τον ανέθρεψε μια γουρούνα που γρύλιζε πολύ δυνατά και σκέπαζε τις φωνές του μωρού, να μην τις ακούει ο Κρόνος.

(τελευταία επεξεργασία, 2 Νοεμβρίου 2020)